

Folketingets Kulturudvalg
Christiansborg
1240 København K

Kulturministeren

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Tlf : 33 92 33 70
E-mail : kum@kum.dk
Web : www.kum.dk

6. december 2021

Folketingets Kulturudvalg har den 25. november 2021 stillet mig følgende spørgsmål 3 ad L 86, som jeg hermed besvarer.

Spørgsmål:

Vil ministeren kommentere henvendelse af 24. november 2021 fra DI, Grakom, Consumer Electronics og IT-Branchen vedrørende udskydelse af ikrafttrædelsesdato mv., jf. L 86 - bilag 4?

Svar:

Henvendelsen fra DI, Grakom, Consumer Electronics og IT-Branchen (herefter benævnt industrien) til Kulturudvalget svarer i store træk til industriens (og Dansk Erhvervs) fælles høringssvar i forbindelse med den offentlige høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (Revision af blankmedieordningen), som Kulturministeriet har kommenteret ved kommenteret høringsnotat af 17. november 2021.

I forhold til industriens anbefaling om at udskyde ikrafttrædelsestidspunktet for loven til den 1. juli 2022 bemærkes jeg, at det følger af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning* af 10. februar 2021, som lovforslaget har til formål at udmønte, at den reviderede vederlagsordning skal have virkning fra den 1. januar 2022. Af lovforslagets § 2 fremgår det således, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2022.

Jeg bemærker, at lovforslaget i forhold til den administrative indretning af vederlagsordningen grundlæggende viderefører den eksisterende ordning, herunder den eksisterende producent/importør-model. Jeg bemærker samtidig, at en forestående revision af vederlagsordningen, herunder en udvidelse af ordningen til bl.a. at omfatte smartphones, computere og tablets, har været industrien bekendt i hvert fald siden indgåelsen af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning*, og industrien synes således at have haft god tid til at forberede sig på en lovændring med virkning fra den 1. januar 2022.

I forhold til industriens anbefaling om ikke at inddrage arbejdsgiverbetalt udstyr i vederlagsordningen bemærker jeg, at det fremgår af tillægsaftale af 7. september 2021 til *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning*, som lovforslaget også har til

formål at udmønte, at aftaleparterne er enige om, at inddragelsen af arbejdsgiverbetalt udstyr i ordningen udskydes, og at der foretages en undersøgelse af mulighederne herfor i 2022, således at resultatet af undersøgelsen kan danne baggrund for et lovforslag om inddragelse af arbejdsgiverbetalt udstyr i ordningen, der kan fremsættes i efteråret 2022 mhp. ikrafttrædelse den 1. januar 2023.

Udbredelsen af arbejdsgiverbetalt udstyr (de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier, der som led i ansættelsesforhold stilles helt eller delvist til rådighed til privat brug for medarbejdere), privatkopieringsadfærden på sådanne lagringsmedier samt muligheden for at inddrage lagringsmedierne i vederlagsordningen på en administrativ håndtérbar måde vil således blive undersøgt i 2022.

I forhold til industriens bemærkninger om kompensationsniveauet bemærker jeg, at det fremgår af *Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning*, at aftaleparterne er enige om, at taksterne for de af ordningen omfattede lagringsmedier fastsættes således, at de ville give et provenu på 93 mio. kr. baseret på et gennemsnit af salgstallene for lagringsmedierne i 2018, 2019 og 2020. Det løbende provenu opstår herefter ved, at de fastsatte takster pålægges det løbende salg i det pågældende år (første gang i 2022).

Det følger af EU-retten, at EU's medlemsstater har en bred skønsmargin i forhold til at fastsætte de forskellige elementer i medlemsstaternes kompensationsordninger for privatkopiering, og det påhviler således medlemsstaterne at afgøre hvilke personer, der skal betale den rimelige compensation, hvilken form den skal have, hvilke nærmere bestemmelser der skal gælde for den og hvilket omfang, den skal have.

Jeg kan konstatere, at medlemsstaternes kompensationsordninger er meget forskellige, herunder i forhold til omfattede lagringsmedier, vederlagene herpå og selve ordningernes indretning. Der kan være flere grunde til disse forskelle, bl.a. forskelle i medlemsstaternes teknologiske udvikling og markedet for lagringsmedier, forskellige privatkopieringsregler og forskellig privatkopieringsadfærd. Der findes således ikke én rigtig vederlagsordning eller ét rigtigt vederlagsniveau.

I forhold til industriens anbefaling om at definere minimal skade i ophavsretsloven er det min opfattelse, at det ikke er muligt at opsætte faste kriterier for, hvornår kompensationsberettigende privatkopiering på de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier er så begrænset, at lagringsmedierne bør undtages ordningen, eller hvornår kompensationsberettigende privatkopiering generelt er så begrænset, at vederlagsordningen bør afskaffes.

I forhold til industriens anbefaling om at forenkle modellen og minimere kravene til dokumentation bemærker jeg, som også nævnt ovenfor, at lovforslaget i forhold til indretningen af vederlagsordningen grundlæggende viderefører den eksisterende ordning, herunder den eksisterende producent/importør-model, som i forskellige afarter også anvendes i andre EU-medlemsstater.

De nærmere bestemmelser om den praktiske håndtering af vederlagsordningen, herunder bestemmelser om opgørelse, fradrag og tilbagebetaling af vederlag, regnskab, fakturering m.v., er fastsat i bekendtgørelse om vederlagsordningen for uindspillede bånd m.v. i henhold til ophavsretsloven, der revideres i forbindelse med lovforslaget. Kulturministeriet er i tæt dialog med de berørte interessenter i forhold til håndteringen af ordningen.

Jeg kan herudover henholde mig til Kulturministeriets kommentarer i det kommenterede høringsnotat af 17. november 2021.

Ane Halsboe-Jørgensen